

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka, JUDr. Josefa Baxy, JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **H. H. Ch.**, zastoupeného advokátem Mgr. Matúšem Bónou, se sídlem Novobranská 14, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra** se sídlem Nad Štolou 3, PP 21/OAM, Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 20. 3. 2006, sp. zn. 64 Az 15/2005,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 19. 1. 2005, č. j. OAM-40/VL-07-05-2005, Ministerstvo vnitra (dále jen „žalovaný“) neudělilo žalobci (dále též „stěžovatel“) azyl v České republice podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu).

Stěžovatel podal proti tomuto rozhodnutí žalobu, kterou Krajský soud v Ostravě svým rozsudkem ze dne 20. 3. 2006, sp. zn. 64 Az 15/2005 zamítl podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

Žalobce napadl tento rozsudek kasační stížností, a to z důvodů obsažených v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., když namítal, že rozhodnutí krajského soudu vycházelo z nesprávného právního posouzení věci, neboť nebyl správně a úplně zjištěn skutkový stav. Stěžovatel potvrdil, že bezprostřední příčinou k opuštění Vietnamu byl nedostatek prostředků k zajištění jeho existence, tedy obtíže charakteru ekonomického, nicméně uvedl, že žalovaný ani soud dále nezkoumali, zda tyto problémy nemají svůj původ v jiných, azylově relevantních okolnostech; žalovaný navíc nezjišťoval národnost žadatele, ačkoliv v případě příslušníků některých národnostních skupin může docházet v zemi původu stěžovatele k jejich diskriminaci.

Stěžovatel také požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. O této žádosti Nejvyšší správní soud nerozhodoval, neboť ustanovení § 32 odst. 5 zákona o azylu, ve znění účinném od 13. 10. 2005, spojuje odkladný účinek přímo s podáním kasační stížnosti.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu (mezinárodní ochrany) lze pro stručnost odkázat např. na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, sp. zn. 1 Azs 13/2006, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Brojí-li stěžovatel proti tomu, že nebyl přesně a úplně zjištěn skutkový stav, připomíná Nejvyšší správní soud, že se otázkou takto zdůvodněné kasační stížnosti již dostatečně zabýval např. ve svém rozsudku ze dne 22. 3. 2005, sp. zn. 4 As 56/2003 (publ. na www.nssoud.cz), kde uvedl: „Pokud je z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč v souladu se správním spisem soud shledal zjištění skutkového stavu žalovaným za úplné a spolehlivé, jakými úvahami se řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, a z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatelky v žalobě, potom není důvodná námitka, že skutková podstata, z níž správní orgán vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu.“

V odpověď na stěžovatelovu námitku, že žalovaný ani krajský soud iniciativně nezjišťovali, zda stěžovatel nemohl splňovat některý z důvodů pro udělení azylu, Nejvyšší správní soud připomíná, že povinnost tvrdit azylově relevantní důvody leží na žadateli o azyl, naopak žalovaný nemůže z povahy věci vést řízení o důvodech, které žadatel o azyl vůbec neuvedl. Toto stanovisko je potvrzováno i rozsáhlou konstantní judikaturou zdejšího soudu, z níž budiž ocitován alespoň rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, sp. zn. 5 Azs 22/2003 (publ. na www.nssoud.cz): „Povinností správního orgánu je zjišťovat skutečnosti rozhodné pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, jen tehdy, jestliže žadatel o udělení azylu alespoň tvrdí, že existují důvody v tomto ustanovení uvedené. Z žádného ustanovení zákona však nelze dovodit, že by správnímu orgánu vznikla povinnost, aby sám domýšlel právně relevantní důvody pro udělení azylu žadatelem neuplatněné a posléze k těmto důvodům činil příslušná skutková zjištění. Povinnost zjistit skutečný stav věci dle ustanovení § 32 správního řádu, má správní orgán pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl.“

Na situaci, kdy stěžovatel ve správním řízení neuváděl žádný azylově relevantní důvod a navíc sám v kasační stížnosti potvrdil, že bezprostřední příčinou jeho odchodu ze země byly ekonomické problémy, pak plně dopadá právní názor obsažený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, sp. zn. 5 Azs 27/2003 (publ. na www.nssoud.cz): „Neuvádí-li žadatel o azyl skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., jde o žádost zjevně nedůvodnou, kterou lze zamítnout podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu při dodržení lhůty uvedené v § 16 odst. 2 tohoto zákona.“

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a z tohoto důvodu ji odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u ě n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. února 2007

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu